

En sammanhållen missionsvision

Det finns ett uppenbart samband mellan det svala intresset för den världsvida missionen och de valhänta skrivningarna i de flesta församlingsinstruktionerna om mission i Sverige, trots att mission i Kyrkoordningen lyfts fram som en av de grundläggande uppgifterna för varje församling. SPT publicerar i detta och följande nummer två artiklar av Sture Hallbjörner som visar hur intresset för mission i Sverige hänger samman med Svenska kyrkans deltagande i Guds mission i hela världen.

Det är viktigt att det skapas klarhet i vad mission är, både mission inom den egna församlingen och långt utanför. Kyrkan är Guds redskap att dra den sargade, fallna skapelsen tillbaka till sig genom erbjudandet om försoning och en ny gemenskap i Jesus Kristus. I Jesus Kristus blev Gud människa och »försonade hela världen med sig själv» (2 Kor. 5:19) På ett hemlighetsfullt sätt fortsätter Kristus sin mission i och genom sin kyrka. Därför kan inte kyrkan slå sig till ro med uppnådda (inte sällan åter förlorade) resultat, utan sträcker sig alltid utöver sina egna gränser. Hon vill inlemma alla människor i en ny gemenskap med Gud, som ett hoppets tecken på det som skall komma när Gud skapar allting nytt.

Att missionen är Guds och Kristi stora verk över hela jorden innebär inte att den egna lilla insatsen skulle vara obehövlig. För varje kristen är kallad att själv vittna om Gud och efter fattig förmåga visa andra tiggare var det finns hjälp att få. Den egna räckvidden behöver inte vara världsvid. Ingen enskild kristen behöver ta på sig uppdraget att kristna hela Saudiarabien eller Nordkorea (eller Sverige) – det är nog att den medmänniska jag möter får höra evangelium från mig om vad Gud gjort genom Kristus. Och evangelium hörs genom många kanaler, främst kanske genom förlätta liv, till slut också genom ord.

Men det finns en ofrånkomlig koppling mellan mission i det egna närplanet och det världsvida missionsansvaret. Den förbindelsen skapas av kärleken till nästan, vilja att dela med sig till andra av det bästa och nödvändigaste en människa kan få: gemenskapen med den inkarnerade Kärleken, som fullkomnas i en evig salighet. I vår tradition var det faktiskt den förkättrade pietismen (inte reformationen) som åstadkom denna vidgning av människokärleken från det egna närområdet och det egna folket till utlänningar, människor långt borta med annan historia och kultur och religion. Också de, insåg man, är människor lika mycket värda som vi och lika vilsna och i behov av Guds räddning som vi.

Insikten stod klar: Ingen kyrka – och ingen kristen – kan isolera sig från det världsvida ansvaret att ställa sina resurser tillförfogande för Guds mission i hela världen. Det som SKM slog fast i sin rambudget för snart 20 år sedan har fortfarande samma relevans: »Världen är full av goda, livgivande och angelägna uppgifter, men missionens uppdrag är att överallt stå för *kerygma* (vittnesbördet om Kristus), *diakonia* (tjänst och upprättelse åt människor) och *koinonia* (gemenskap och enhet i Gud).» (Ombudsmötets handlingar 1995, 501).

Synen på mission som en ömsesidig uppgift, men också med personliga förtecken, finner vi redan i urkyrkan. Paulus skriver till de kristna i Rom: »Jag längtar efter att få träffa er och

delar med mig av Andens gåvor för att ni ska bli stärkta, eller snarare *för att vi tillsammans ska få tröst genom vår gemensamma tro, er och min*. Jag vill att ni ska veta bröder, att jag ofta – fast det hittills alltid kommit något i vägen – har tänkt besöka er *för att kunna skörda någon frukt bland er*» (Rom. 1:11–13). Båda parterna berikas. De unga församlingarna gjorde tidigt ansträngningar att via sin apostel stödja Guds mission konkret och ta sitt ansvar (Fil. 4; 2 Kor. 9).

När Svenska Kyrkans Mission (SKM) blev en del – och snart en alltmer osynlig del – av Svenska kyrkans internationella arbete, tappades ett viktigt perspektiv bort, som Sture Hallbjörner övertygande visar. De enskilda kristnas förvissning att de själva var kallade av Gud att föra evangeliet vidare bar upp mycket av arbetet också på hemmaplan och gav genom syföreningar, missionsföredrag, missionsoffer både tidig u-landskunskap, ökad offervilja och medmänsklighet. Ett konkret och tydligt engagemang för hela vår värld och våra medmänniskor också i andra länder gav relief till viljan att också evangelisera eller missionera i Sverige.

Fokuserar man i stället på mission som liktydigt med att rätta till onda strukturer i världen – något som internationella påverkansorganisationer, regeringar och FN gör mer för än en handfull kristna, lyfter man onekligen bort behovet av personligt engagemang och av att förkunna evangelium om Kristus. Det tydliga sambandet mellan engagemanget för hela Guds värld och den lokala missionen i den egna socknen ersätts ideellt av TVs stödgalor för olika utsatta grupper i världen och materiellt av SIDA:s bistånd. Det handlar då återigen mer om att ge det vi har gott om (nu: pengar), inte om att dela den livgivande tron som räddar oss alla i evighet.

När intresset att gå utanför sig själv svalnar, eller när tankar från ny religionsteologi om »att många vägar leder till Gud» smyger sig in i en kyrka, förtvinar hon. Hon klipper banden till den världsvida kyrkan och det får ett genomslag också på arbetet i den omedelbara omgivningen.

Mission kan se olika ut i olika tider och situationer. Det handlar naturligtvis inte längre om att Svenska kyrkans viktigaste bidrag är att på nytt sända ut missionärer; 1960 uppgick antalet till 211 personer, idag en tiondel. Världen har förändrats och de snabbast växande kyrkorna är de i syd, med en på många sätt fantastisk kyrkotillväxt och en brinnande iver för mission. Det är snarare så att det är vi som behöver lära av dem och för detta behövs också personalutbyte – människor från båda sidor som delar erfarenheter och insikter om Guds pågående verk. Så småningom ska vi säkert också inse att vi rika kristna är beroende av dem vi först enbart såg som mottagare av vår godhet och beroende av oss.

Ansvar för mission vilar på varje kyrkoprovins och varje enskild kristen. Därför behövs en samlad missionsvision både i engagemanget i Guds världsvida mission och i ansvaret för hur mission bedrivs på hemmaplan